

KRIGET I FORNTIDEN OCH I FRAMTIDEN

Under ett krig med Milano ödelade kejsar Fredrik 1159 landet — enligt det under hela medeltiden rådande bruket — på ett rysligt sätt, i det han till och med lät förstöra vinplanteringarna och hugga ned eller barka fruktträd.

Efter ett krig i forna tider var det ofta svårt att bli av med legotrupporna, i synnerhet när de icke erhöill sin innestående sold. Ur denna förlägenhet hjälpte sig ungrarna 1492 på ett mycket enkelt sätt. Av de 8,000 man, som icke hade fått sold, slogo de ihjäl 6,000 och tvingade de övriga att ta sin tillflykt till Österrike. Då de naturligtvis där måste röva och plundra för att få sitt livsuppehälle, överföll kejsar Fredrik III dem år 1493 och lät hänga 1,100 fångar. Under sådana förhållanden kan man icke förtänka legoknekterna, om de högst ogärna beviljade sina krigsherrar anstånd med solden.

Oliver Cromwell stormade 1649 det irländska huvudfästet Drogheda och lät nedhugga 2,000 man. Senare följde ett liknande blodbad i Wexford. Efter krigets slut 1652 var Irland ödelagt, nästan halva befolkningen hade duktat under för svärd, svält och farsoter. Tusentals andra hade utvandrat, blivit landsförvista eller, icke stort bättre än slavar, skickats till de västindiska plantagerna.

*

Sådant var kriget förr. Hurudant blir det i framtiden — om ett framtida krig får bryta ut?

Major K. A. Bratt, officer i svenska arméns stab, skriver i *Svensk Tidskrift* (1928), att framtidens krig — som framför allt kommer att vara luft- och gaskrig — blir riktat mot folket självt i de viktigaste delarna av landet; angriparen behöver icke röja sig väg medels armeer och flottor. Krigföringens syfte är att förlama det andra folkets försvarsvilja, och till det ändamålet är luft- och gasvapnen särdeles användbara. De kommer helt visst att användas i trots av alla fördrag.

Likåsa säger engelsmannen *Hogg*: »För första gången i historien erbjuder sig möjligheten att undvara förberedande fäktningar. Luftstridskrafterna kan tränga rakt in i hjärtat av landet och börja krigsoperationerna där, varest de förr skulle ha slutat.»

Professor *Fokker*, den framstående holländske flygmaskinskonstruktören, yttrade i augusti 1934 till en engelsk tidning, att luftangreppen i framtidens krig kommer som en blixst från klar himmel. De börjar i samma stund kriget förklaras. Flygmaskiner, som forslar hundratal bomber, överskrider kanske gränsen redan före krigsförklaringen. En stad som t.ex. London är dömd att gå under, om 200 eller 300 flygmaskiner samtidigt tömmer ut sin last. Ingen brandkår kan släcka den brand som då uppstår. — Om sina egna arbeten berättade *Fokker*, att en av hans senaste maskiner »S. 36» kan forsla 2 ton bomber och tillryggalägga 360 km i timmen!

Förre franske ministern för flygväsendet *Pierre Cot* har yttrat: »En flygeskader kan mycket lätt kasta ned 300 ton explosiva ämnen i London, i Paris, Bryssel, Berlin, Rom, Köpenhamn. Samma möjlighet gäller i fråga om alla stora industricentra på kontinenten, undantagandes de stora industricentra som skapats i Rådsunionen, emedan de genom sitt avlägsna läge intar en undantagsställning vid utbrottet av ett krig.»

Interparlamentariska unionen har gett ut en bok, som skildrar förloppet av ett framtida krig. Bland bokens författare märkes engelsmannen *Norman Angell*, fransmannen prof. *Francis Delaisi*, svensken prof. *Eli Heckscher*, schweiziskan dr *Gertrud Woker* och flere framstående militärer. Boken visar, hurusom den nyare krigstekniken kommer att helt förändra krigföringen. De »livsviktiga centra» bakom fronten, alltså storstäderna och industricentra, deras fabriker och befolkning, kommer att vara huvudsakliga föremålen för fiendens angrepp. Inget luftvärn kan försvara dem och gasmasker erbjuder ett mycket ovisst skydd, då angreppen göres med flera vapenslag på en gång. Elektriskt fungerande brandbomber som väger blott ett kilo — vadan samma flygmaskin kan transportera tusende — nedslungar en glödande massa med en temperatur av 3,000 grader; den genomtränger taken och framkallar eldsvådor överallt. Vilken stad som helst kan brännas ned genom ett angrepp av några få flygmaskiner. Därjämte användas explosiva bomber, som tar livet av alla varelser inom 800 meters avstånd. Vad härmed ej dräpts, förkväves med giftgaser,

som är tyngre än luften och alltså tränger ned också i underjordiska källare. Efter ett sådant luftangrepp är staden förödd.

Engelske parlamentsledamoten och kommendören *J. M. Kenworthy* säger, med erinran om de alltmer förödande gaser som framställs i kemisternas laboratorier, att »nästa krig kommer att bli så förödande, så till och med världskriget skall i jämförelse därmed te sig obetydligt».

En känd tysk auktoritet, general *von Allrock*, skriver: »I framtidens krig riktas första angreppet mot det fientliga landets trafikcentra, mot de stora städerna, industriorterna, upplagen, vatten-, gas- och elektricitetsledningarna, mot alla landets livsnervar. Det är härvid av vikt att täcka hela områden med giftgas... Sådana angrepp kommer att företagas långt bakom de kämpande armeerna. Hela områden bebodda av fredlig befolkning kommer oavslåeligt att vara i fara. Utmärkande för kriget kommer att vara förgörande av fiendelandets befolkning snarare än strid mot väpnade män.»

Experten på avrustningsfrågan prof. *P. J. Noel Baker* säger i sin bok »Disarmament» (1926): »Gaserna kommer att ha en stor betydelse vid angrepp mot fiendens fabrikscentra, av vilka motståndskraften i så hög grad beror. Alla sakkunniges uttalanden är härutinnan samstämmiga.» Dr *Hanslian* säger i sin märkliga bok »Der chemische Krieg» (1927), att gasangreppen i allmänhet ej kommer att rikta sig mot fronten, utan mot förbindelselederna, storstäderna och industricentra.

Engelske majören *Lefebure* anser, att »medels ett enda angrepp av en flygmaskin skall kunna dödas en halv miljon människor». General *Groves*, som år 1918 ledde alla Englands flygangrepp, skrev år 1922 i ett utlåtande till Nationernas förbund, att »ingen stat kan anordna luftskydd för varje stad eller centrum». Och krigsministern *Hoare*: »Det är sannolikt, att de avgörande striderna försiggår ovanför våra storstäder; offer blir alltså främst de civila, både män, kvinnor och barn. Under hela världskriget nedkastades i England blott 300 ton bomber. Numera kan flygarna redan under de första 24 timmarna kasta ned 300 ton och sedan fortsätta i samma omfattning.» Den tyske generalen *C. E. Endres* säger, att »en nutida soldat nödgas kallt mörda kvinnor och barn, sjuka och vapenlösa; han måste genom ärelösa lönliga angrepp mörda människor, som ej anar något ont».

Den enda formen av »försvar» är motangrepp, som består i att

åsamka fiendelandet samma fasor som ens eget land undergår, framhåller *Kenworthy*.

De luftmanövrer, som anordnats i London 1928, 1929 och 1931, Paris 1929 och 1934, Lyon 1930, New York och Italien 1931 m. fl., har, enligt de militära sakkunniges omdöme, alla givit detta resultat: en storstad kan ej försvaras mot luftangrepp. Så till exempel manövrerna i London 1928. Oaktat staden var omgiven av ett tätt nät av luftvärnsbatterier, utrustade med allsköns moderna strålkastare, fjärrlyssningsapparater m.m. och fastän 200 flygmaskiner var redo att förstöra de angripande flygmaskinerna, lyckades av de angripande 200 flygmaskinerna vidpass hälften nå fram över staden för att där nedkasta 100,000 kg bomber. Kanonerna, som skulle avvärja angreppet, visade sig alldeles oförmögna därtill. Vid manövrerna i juli 1933 konstaterades ävenså, att ifall angreppet varit verkligt, skulle London ha gjorts till en grushög.

Den militära sakkunskapen lutar allt mer åt att anse, att det bästa skyddsmedlet mot luftangrepp är att förekomma: att skynda före fienden . . .

Överste *Fabry*, ordförande för franska parlamentets försvarsutskott, yttrade i november 1934 närmast med tanke på det krig, som Tyskland enligt hans mening förbereder, att »det kan blott bli kort och köpas för priset av hänsynslös ansträngning . . . Det nutida militära angreppet, som avser snabba resultat, kommer otvivelaktigt att medföra ett luftangrepp, snabbt som blixten och hänsynslöst användande de omänskligaste medel» . . .

Ett antal kända militärer från olika länder publicerade år 1929 en »*Vädjan till Europas folk*»; den var bl.a. undertecknad av våra landsmän överste Georg Fraser och kapten Oskar von Schoultz. Den utmynnade i, att »folken har att välja mellan följande alternativ: antingen skall de öka sina rustningar främst i fråga om luftvärdet, dock utan att därmed vinna garantier för fred och trygghet, eller skall de välja en politik, som på ett eller annat sätt försöker förekomma kriget; som ett led i en sådan politik är en allmän, snabb och verksam minskning av rustningarna nödvändiga».

Tilläggs må: folken må avskaffa det kapitalismens system, som framkallar imperialismen och krigen. Jorden har rikedomar nog att livnära alla arbetande, blott samförståndets och samarbetets grund-sats får bestämma i folkens liv.

